Haiku-digte

Haiku er en japansk lyrikform, som opstod i 1600-tallet. Et haiku-digt består af 17 stavelser, fordelt med 5-7-5 på tre linjer, et krav, som ikke altid kan overholdes ved oversættelse. Der er ingen krav om rim eller rytme, men digtet skal i sin korte form beskrive stemninger, lyde, syn eller følelser. Det skal indeholde natur, og det skal foregå i nutid.

Den mest berømte repræsentant for haiku er den japanske digter Matsuo Basho, der levede fra 1644-1694. Hans bedst kendte digt lyder således i dansk oversættelse:

En gammel dam
En frø hopper i
Lyden af vand

Den nyvalgte EU-præsident, Belgiens premierminister Herman van Rompuy, har skrevet adskillige, og et af de selvironiske lyder således:

Hår blæser i vind
Der er stadig megen vind
Men håret er væk

Omkring 2007 begyndte jeg at skrive haiku-digte og fandt snart ud af, at det var en spændende måde at give udtryk for en oplevelse, en tanke i en komprimeret form med en høj grad af sproglig frihed. Nedenstående er et udpluk af mine haiku-digte.

Kartoffelspirer
er øjne på væsener
jorden er hjemmet

Svanen i hvidt skrud
forårsstolt på solskinssø
vinden den fanger

Syren, tjørn, gyvel
farveduftsymfoni
Mossø er rammen

Grå himmel, gråt hav
rutebåden pløjer vand
solen gemmer sig

Bryggen i Bergen
trolde med lange næser
paraplyhopsa

På Bryggen i sol
her nydes fiskesuppen
og folk drikker øl

Hvid rose gynger
æbler kigger ned på os
vandet vibrerer

Hvidt skum på bølger
Keld Moseholm lever her
runde aktive mænd

En frø ved min seng
den hopper og tænker sit
igen på græs, fedt!

Solen æder sne
varmen invaderer mig
små knopper strutter

Cykler mod Stoholm
med nordvesten i ryggen
hveden bøjer sig

Guldsmed på min buks
hvilende, funderende
letter let igen

Lavtflyvende skarv
solen flammer i Mossø
dis slører højder

Solsort sad på kvist
en fløjten, den vidste vist
havregrød i skål

Småregn i fjæset
kølig luft i lungerne
snart er det te-tid

Guldsmede svirrer
sejlbåd glider på våd eng
Langeland er lang

Tur til Thurø rev
stormmågen virker tilfreds
heste æder græs

Skoven er i brand
blade slipper deres tag
solen hænger lavt

Hejrer over vand
sorte grene, blå himmel
blishønsepludren

Her med å og får
Holm Mølle et paradis
et sted med charme

Bladfald i brise
træerne klæder sig af
vejbanen er våd

Julemand Jesus
bliver ven med en rødkælk
og jorden drejer

Vinterklamt diset
solbølger fanger øjet
gravand flapper lavt

Spade i fed jord
svulmende forårsknopper
afgrødetanker

Velkendt duft af fjord
solspejl i vestlig kuling
andepar på sten

Forår med lysvæld
fuglepip i kaskader
påskeliljefryd

Måge står i svæv
havet trimler og bimler
solguden flammer

Flodsvaner på rad
pedalbåde i solskin
ølglas der sveder

Let østlig brise
enkelt pip i rørskoven
ænder i flokke

Kano i sivskjul
åkander hilser solen
guldsmede svirrer

Kløvermarkens duft
og grøftekantens grønhed
hjulene ruller

Sangen som vinger
musikken som kildevæld
skoven som kirke

Nattens drømmespil
kontrolløst fragmenteret
så blød havregrød

Fyldte maver, bøvs!
bjerge af julegaver
fuglene fryser

Som små dampere
tøffer blishøns på blank sø
freden smitter af

Hvidtjørn i fuld flor
sivbådeblade svajer
Mossø har smil på

Krumlende bølger
soltilbedende følfod
let sivskovshvislen

Langsomhedsfylde
skydyne over søen
røde bær gløder

Rødkælk æder brød
solsorten æder æble
jeg sidder inde

Fik sild i Skagen
nød bølgeskvulp i Sæby
og mågen Åge

Små sorte klatter
tøffer godmodigt afsted
vederkvægende

Bladene falder
svirrer i efterårssol
ligger helt stille

Giv dig julefred
tænd lys i hjertekulen
vid du er elsket

Masserne råber
pyramiderne skælver
kvinder vågner op

Sangen gi'r vinger
vi glemmer kroppens tyngde
i fællesskabsfryd

Markens blide smil
se, fire hvide svaner
pinsemorgenstund

En mandshøj solsort
hilser blidt med sin vinge
en virkelig drøm

Røde bær frister
høg får solsort til frokost
sorte fjer på sne

Isflagemusik
sprød, klirrende krystallyd
skarven flyver lavt

Olivengrøn å
lister sig gennem skoven
med smittende ro

Gulnede blade
kragehop i majsstubbe
mild oktoberfryd

Til lysegrøn fest
i slanke stammers rige
liflig fuglefløjt

Skovens åndedræt
kravler ind under huden
og bli'r der en stund

Stilhed ved søen
isfugle piler forbi
fugtig sommerluft

Påskesol gløder
forårskådheden danser
naturen genfødt

Gråbrune marker
puster ud efter høsten
tak! for indsatsen

Duften af forår
fornemmes balletagtig
jordguden ånder

Sjaskvåde blade
tæppe dækker skovvejen
brun farvelade

Myggedans i sol
humøret har pil opad
fuglene gantes

Fjerbuske svajer
grøn græshoppe virker dvask
Mossø er sølvblank

Solvækkeuret
kimer i myretuen
ud af nålene!

Åfruens hårpragt
grønne, brune nuancer
svajer blideligt

Sagte de kommer
budbringerne om forår,
der nænsomt vågner

Frisk østlig brise
stifinderoplevelse
tilsandet kirke

Rullende bølger
skummende i augustsol
skibe på reden

Bogstavelighed
forener smukt dims og vims
på solrig gesims

De kværnende gæs
overflyver tavs stubmark
småfuglen svirrer

Taknemmelighed
bryder gennem morgendis
just solen skinner

Taknemmelighed
er en gave til dig selv
og ganske gratis

Langs søens iskant
glider fem stolte svaner
ænderne rapper

Hun er opbygger
projekt eller menneske
her ser vi Grete

Se tre andrikker
jager en fiks andrine
i gudefossen

På den blygrå sø
vugger fire svaner kry
en hvid og tre ny

Blikstille Mossø
jeg kan høre stilheden
solsorten larmer

Kærlighedsslottet
har lyse rum og sale
med plads til alle

Skoven ånder vådt
vandet strømmer klukkende
under gangbroen

Sandy og Nabil
hun henrivende han flot
arabisk bryllup

Evighedsnuet
svæver som sæbebobler
mod fjerne kyster

Vankelmodighed
hanker op i sin rygsæk
og møder sig selv

Forskellighedens
uforudsigelighed
grobund for nyt liv

Solglad Fynshoved
naturens milde væsen
omfavnede os

Føler solskinsfryd
i rosengårdsoasen
en gylden gave

Fatamora ser
vilde blomster med vilje
og frydes derved

Terrassebufet
Marius vralter vagtsomt
fylder næb med brød

Store Jupiter
i tæt aftenpassiar
med lille Venus

Med spirrevippen
triller vi mod roklubben
her er sol og læ

Vandrer langs med sø
møder fingerstrittende
hvilende skovtrold

En stædig kunstner
edderkoppen bygger spind
et herligt skue

Fristende honning
på bunden af tekruset
jeg blev ven med hveps

Milde Matilde
var dagens lyse midtpunkt
fejret med manér

Glæden er en ven
giv den plads til at flyve
til verdens ende

En stenrig strandbred
møder havets klare vand
klitterne ser på

Snegl sad på dugen – blev flyttet ud på græsset – snegler nu igen